

[Lars P. Jensen.]

i denne forbindelse, nemlig spørgsmålet om samlefabrikkerne. Vi har 1 300 beskæftiget på samlefabrikkerne, og i det øjeblik vi frigiver importen af biler, vil det resultere i, at disse menneskers beskæftigelsesmuligheder forsvinder eller sættes væsentligt ned. Det vil altså blive det første resultat af det ærede medlems arbejdsvenlige politik, som han talte om før, at disse mennesker vil blive arbejdsløse, når der bliver fri import af små biler. Jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt at forøge fabrikkerne muligheder. Derved kunne man slå to fluer med eet smæk, idet man, samtidig med at man fik mere beskæftigelse, fik flere biler. De biler, de samler derude, er større vogne, og derved fik man en bedre sammensætning af bilparken herhjemme.

Der har i forbindelse med diskussionen om dette spørgsmål været mange forslag fremme til afløsning af det, vi har. Der er stillet forslag af det radikale venstre, der har været tale om en deponeringsordning, der har været tale om, at man skulle importere flere biler fra Østtyskland på varebyttebasis, der er af branchen foreslået en begrænsning med en afgift på 18 pct., som så skulle aftrappes, og vi foreslog fra socialdemokratiets side for godt et år siden i vareforsyningsudvalget, at man for det samme beløb, som man importerede for dengang, skulle importere nogle flere småbiler. Det veg man tilbage for, for så ville man torpedere princippet „varen følger mærket“. Alle disse tanker er nu til drøftelse i vareforsyningsudvalget, og her har ministeren givet tilsagn om under hensyntagen til valutabalancen i det kommende år at forøge importen med 5 000 biler. Det vil altså sige, at i 1954 vil der med den normale import på 17 000, dollarpræmieringsimporten på 8 000 — den bliver sikkert ikke mindre — og de 5 000, ministeren tilbyder, blive tale om en import på 30 000, og tager vi en gennemsnitsimportpris på 7 000 kr., vil det sige et forbrug af valuta til import af biler på 210 mill. kr.

Jeg er af den opfattelse, at det forslag, ministeren har stillet, er den rigtige løsning i øjeblikket, idet vi derved mætter markedet, efterhånden som valutasituationen tillader det, og at den tidligere regering også mente, at det var den vej, vi skulle gå.

Jeg synes også, at der ved denne løsning er taget et rimeligt hensyn både til det behov, der er, og til vor valutareserve og valutastilling. Vi må ikke gå så hurtigt frem, at vi kommer til at gå tilbage til drastiske nedskæringer. Både Kongelig Dansk Automobil Klub og Forenede Danske Motorejere — om hvem det ærede medlem siger, at det er dem, der har bilerne, men der er vel også nogle af dem, der har gamle biler, som de ønsker udskiftet — siger netop i relation til det radikale forslag, at frigivelse ikke må købes med tyngende afgifter, men at tempoet må tilpasses valutasituationen, så at et ødelæggende tilbageslag undgås.

Under hensyn til, at spørgsmålet drøftes i vareforsyningsudvalget, hvorfor det må håbes, at der kommer en snarlig klaring af det hele, kan jeg ikke anbefale det ærede medlem hr. Tholstrups forslag til beslutning. Jeg havde mest lyst til at stille forslag om, at forhandlingen blev afbrudt og sagen henvist til vareforsyningsudvalget, men da jeg derved ville afskære andre ordførere fra at gøre deres bemærkninger, skal jeg indtil videre afholde mig derfra.

Anker Lau: Det spørgsmål, vi her behandler, er utvivlsomt et spørgsmål, der interesserer langt udover denne sal, og det har også i lang tid været til behandling i vareforsyningsudvalget, hvor vi nu har fået forskellige forslag til drøftelse. Det er også et spørgsmål af stor økonomisk og valutamæssig rækkevidde. Det er oplyst, at hvis bilbehovet skulle dækkes i indeværende år, ville det dreje sig om et beløb på ca. 400 mill. kr. Det er dog et anseligt beløb. Selvom man naturligvis må indrømme, at man kun kan bruge disse 400 mill. kr. een gang, drejer det sig alligevel om landets økonomi, balancens holdbarhed, og det er skørt porcelæn. Jeg tror, at livet er lidt mere levende, og at man skal være en lille smule mere forsigtig på dette område, end retsforbundet normalt har for vane. Jeg vil meget nødig have, at man fører en politik, som igen bringer os ud i uføret, så at den stabilitet, den balance, den mulighed for fortsat liberalisering, som den tidligere regering tilvejebragte, påny bringes i fare.

Imidlertid er der ikke mindste tvivl om, at hele dette spørgsmål interesserer os alle